

Οι Μετανάστες

Παρίσι, Μάρτιος 1926. Μετά την νίκη της επί των Κεντρικών Δυνάμεων, η Γαλλία, και ειδικά η πρωτεύουσά της, έχει αναπτυχθεί οικονομικά, μετατρέποντας την σε πολυπολιτισμικό κέντρο, καθώς δεχόταν μετανάστες από τις παράκτιες αποικίες της στην Αφρική, Ασία και Αμερική, αλλά και από διάφορες πολεμόπληκτες χώρες, όπως τη νεοσυσταθείσα ΕΣΣΔ, τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, την πλέον διαλυμένη Αυστρία, την Μεγάλη Βρετανία και τα Βαλκάνια

Ανατολικό προάστειο Παρισιού. Δύο μετανάστες, ο ένας Αυστρογερμανός και ο άλλος Βρετανός, κάθονται σε ένα παγκάκι έξω από τον σταθμό τρένων "Λυών"

Ο Βρετανός ρωτάει τον διπλανό του: «Πως και ήρθατε εδώ;». Ο Αυστρογερμανός απαντάει πως ήρθε με τρένο. Ο Βρετανός, αγνοώντας την πρόθεση του Αυστρογερμανού, συνεχίζει να μιλά.

-Με λένε Τζο. Τζο Μάδερσον.

Ο Αυστρογερμανός, ως ένδειξη καλής αγωγής, απαντάει:

-Ονομάζομαι Όλαφ Σβάαργκ. Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, αλλά μόλις μου ήρθε έμπνευση για ζωγραφική.

Ο Βρετανός τότε, γεμάτος απορία, ρωτάει τον Αυστρογερμανό:

-Είστε ζωγράφος κύριε Όλαφ; Μου επιτρέπεται να σας αποκαλώ έτσι, σωστά; Εσείς μπορείτε να με λέτε κύριο Τζο.

Ο Αυστρογερμανός αποκρίθηκε:

-Θα προτιμούσα να αναφέρομαι σε εσάς ως Μάδερσον.

Ο Βρετανός τότε πρότεινε να συνεχίσουν την συζήτηση σε ένα κοντινό εστιατόριο, αλλά ο Αυστρογερμανός αρνήθηκε. Ο Βρετανός ωστόσο επέμεινε, προτείνοντας αυτή τη φορά να πάνε σε ένα μπαρ. Ο Αυστρογερμανός τότε δέχτηκε, λέγοντας να πάνε σε αυτό που, σύμφωνα με τον χάρτη που βρισκόταν στην είσοδο του σταθμού, ήταν και πανδοχείο, δύο δρόμους παρακάτω.

Έπειτα από δέκα λεπτά, δύο κύριοι έφτασαν στο οινοπνευματοποιείο «Σταγόνα Γάλακτος». Ο ένας φορούσε ένα μαύρο ημίψηλο καπέλο με μια λευκή κορδέλα γύρω από τον γύψο, ένα μαύρο πουκάμισο με μπλε κουμπιά τα οποία είχαν δεθεί χιαστά, ένα μπλε πανωφόρι με δυο βαθιές τσέπες στο κάτω μέρος και μια στην αριστερή πλευρά του στήθους, ένα παντελόνι σωμών και μια ζώνη με ασημένια αγκράφα. Στα πόδια του είχε ένα ζευγάρι καφέ μοκασίνια με λευκές κάλτσες, οι οποίες ελάχιστα φαινόταν, καθώς το παντελόνι έφτανε μέχρι τον αστράγαλο. Κρατούσε στο αριστερό χέρι μια κλειστή σκούρα μπλε ομπρέλα με καφέ χερούλι, την οποία χρησιμοποιούσε ως μπαστούνι, και στο δεξί μια μικρή μαύρη χειραποσκευή. Είχε καστανά μαλλιά με μακριές φαβορίτες και μαύρα μάτια. Στο πηγούνι είχε μια μικρή ουλή από κόψιμο. Αυτός ήταν ο Τζο Μάδερσον.

Ο άλλος κύριος, ο Όλαφ Σβάαργκ, φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, του οποίου τα μανίκια ήταν διπλωμένα πάνω από τους αγκώνες, ένα σκούρο μπλε παντελόνι με καφέ τιράντες και μεγάλες μαύρες μπότες. Στη πλάτη του είχε μια κόκκινη καρτέ τσάντα και στο δεξί του χέρι κρατούσε

έναν πράσινο χαρτοφύλακα. Στο αριστερό του φορούσε ένα Ελβετικό ρολόι με καφέ λουρί. Είχε κοντά μαύρα μαλλιά και ένα μικρό μαύρο μουστάκι.

Το μπαρ εκείνη την ώρα ήταν γεμάτο κόσμο. Άνθρωποι διαφόρων εθνικοτήτων ήταν μαζεμένοι στο ισόγειο, γύρω από στρογγυλά ξύλινα τραπέζια, ανάμεσα από τα οποία περνούσαν τρεις σερβιτόροι. Οι περισσότερες παρέες ήταν δύο με τρία άτομα, αλλά στις άκρες του κτηρίου, εκεί που υπήρχαν μεγαλύτερα τραπέζια με καναπεδάκια, τα παρευρισκόμενα άτομα έφταναν και τα δέκα. Η πλειονότητα των πελατών φαίνονταν από τα λερωμένα και τρυπημένα ρούχα τους πως ανήκαν στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα. Πάνω στους τοίχους βρίσκονταν κρεμασμένες κορνίζες με εικόνες τοπίων, ενώ δεν υπήρχαν καθόλου παράθυρα. Όλο το φως ερχόταν από τις ελάχιστες λάμπες που είχε το μαγαζί. Στο βάθος ήταν ο μπάρμαν, πίσω από τον πάγκο με τα ποτά. Δίπλα στον πάγκο ήταν η σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο.

Οι δύο κύριοι έκατσαν στον σχετικά άδειο πάγκο. Ο Σβάαργκ καθώς καθόταν, παρατήρησε στην άκρη του πάγκου έναν κουβά που έγραφε: «Οι Γάλλοι αφήνετε τις μπαγκέτες σας εδώ». Εκεί υπήρχαν ήδη τρεις, το οποίο του προξένισε μεγάλη απορία, ωστόσο δεν ρώτησε τίποτα γι' αυτό.

Όταν γύρισε να μιλήσει στον Μάδερσον, αυτός είχε ήδη πιάσει κουβέντα με έναν σερβιτόρο, ο οποίος κουβαλούσε τρία γυάλινα ποτήρια μπύρας γεμάτα, πάνω σε έναν στρογγυλό δίσκο. Ο Βρετανός ρώτησε τι υπάρχει στον πρώτο όροφο, και ο σερβιτόρος βιαστικά απάντησε πως είναι δωμάτια για φιλοξενούμενους και επέστρεψε στην δουλειά του. Τότε γύρισε προς τον μπάρμαν και του ζήτησε δύο δωμάτια. Αυτός αποκρίνεται πως το αφεντικό θα περάσει σε λίγο και θα μιλήσουν. Τους ρώτησε έπειτα αν θα ήθελαν να πιούν κάτι. Ο Μάδερσον απάντησε πως ήθελε τσάι, ενώ ο Σβάαργκ μπύρα.

Μόλις πήραν τα ποτά τους, ο Μάδερσον ρωτάει τον Σβάαργκ:

-Λοιπόν, είσαι ζωγράφος;

-Δυστυχώς όχι. Το όνειρο μου ήταν πάντα η ζωγραφική, και έδωσα εξετάσεις για αυτήν στην Αυστριακή Σχολή Καλών Τεχνών. Όλοι μου έλεγαν πως τα έργα μου ήταν εκπληκτικά. Όμως, ο Εβραίος εξεταστής αποφάσισε να περάσει άλλους με κάτι περίεργα σχέδια που είχαν φτιάξει. Πέρασε μέχρι και τον γιο του, που είχε δώσει λευκό καμβά, λέγοντας πως είναι «μοντέρνο και συμβολικό». Έπειτα από την αποτυχία μου, αποφάσισα να πάω να εργαστώ στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης. Σκεφτόμουν να ασχοληθώ με την πολιτική, αλλά είδα πως τα εργοστάσια ήταν πιο κερδοφόρα. Ωστόσο, ύστερα από τρία χρόνια δουλειάς, βλέποντας πως η οικονομία καταρρέει, αποφάσισα να ξαναπιιάσω τη ζωγραφική. Έτσι, με όσες οικονομίες είχα, αγόρασα ένα εισιτήριο τρένου, μάζεψα τα πράγματα μου και ήρθα εδώ. Εσείς όμως; Γιατί ήρθατε στη Γαλλία; Ακούω πως η Μεγάλη Βρετανία είναι καλά οικονομικά.

Εκείνη την στιγμή, μια παρέα νέων μεθυσμένων Γάλλων μπαίνουν στο κτήριο. Μη βρίσκοντας κενό τραπέζι, πλησίασαν τον πάγκο. Ένας από την παρέα αρπάζει την άθικτη μπύρα από το χέρι του Σβάαργκ, την πίνει και έπειτα λέει: «Πρόβλημα; Ήδη χάσατε μια φορά τον πόλεμο, Βάρβαρε».

Ο Σβάαργκ, θυμωμένος από τη συμπεριφορά του, χτυπάει τη βαρεία του μπότα στο ξύλινο πάτωμα. Η δόνηση ήταν αρκετά δυνατή ώστε τα πιο πιωμένα της παρέας να πέσουν και την μπύρα από τα κοντινά τραπέζια να χυθεί. Όσοι από την παρέα έμειναν όρθιοι είπαν: «Τελικά

δεν μάθατε το μάθημα σας», και προσπάθησαν να τον χτυπήσουν. Όμως, ο Μάδερσον, έπιασε το χέρι του ενός με το χερούλι της ομπρέλας και μετά τον έσπρωξε πάνω στους υπόλοιπους, ρίχνοντας τους κάτω.

Ο μπάρμαν τότε, αν και ήταν σοκαρισμένος, πέρασε μπροστά από τον πάγκο και ξάπλωσε τα λιποθυμισμένα σώματα των νέων στον τοίχο.

«Καλύτερα να πηγαίνετε», είπε ήρεμα. «Αυτός ήταν ο γιος του ιδιοκτήτη».

«Ας πάμε κάπου αλλού κύριε Όλαφ» είπε ο Μάδερσον, και ήσυχα αναχώρησαν.